

гладъ? вуй добръ видите, че богатствата ви не ви правътъ обычливи; напротивъ, секой пътъ когато откажете за да помогнете на сиромаситъ, тъзи, които ви глѣдатъ си думатъ: „ама лоша жена ха! много ю язжъ дѣто ю только богата, и по-добръ щеше да бѫде ако, еди коя си господжа, имаше туй богатство; защото ю тя най-милостива.“ Запомнете туй Вълкано: ако слѣдввате да сте секога лоша, ще ви намразятъ хората, и колкото и да сте богата и знаменита, тъще ви прѣзиратъ.

ВЪЛКАНА.

Ахъ! учителко, туй ю истина. Наставницата ми, учителката ми, баща ми, майка ми, сестрытъ ми, дору до слугиниитъ на готварница, никой неможе да мя търпи; но вуй знаете, че азъ щѫ ся поправѫ.

УЧИТЕЛКА.

Да, миличка, туй ся надѣя, и ако быхте мя слушали що ви думамъ, вуй скоро быхте ся поправила.

ВЪЛКАНА.

На драго сърдце, щѫ правъ туй, що ми кажете.

УЧИТЕЛКА.

Напримѣръ, мила, азъ прочетохъ крышомъ хартийтъ ви. Е, добръ, ако да бѣхте били добро момиче, щехте да ми дадете свободѣ да ю прочетѣ нависоко. Знаѧ, че туй щеше да ю много гнусно, и че щехте твърдѣ да ся засрамите; но и туй щеше повече да ви помогне за да ся поправите.

ВЪЛКАНА.

Ако вѣрвате че туй може да мя поправи, азъ го направямъ, драга приятелко.